

סוריה? איפה זה?

היטלר נחשב אז כצעקן קטן ובוזי, ראש כנופיית בריונים. בעייתו היתה אך לעורר תשומת-לב, כדי למשוך הרבים שלו (בגרמניה שרצו או גופיפים ימניים-קיצוניים כמו בישראל כיום) ולהגיע למעמד של תנועה-המונים. "העלונים היהודניים" (כפי שהוא קרא לעיתוני גרמניה) נטו להתעלם ממנו. הוא לא היה מכובד. הוא שבר את המחסום הזה בדרך פשוטה. הוא אמר דברים כליכך מחרידים, עד שפשוט אי-אפשר היה שלא להגיב. האנשים ההגונים גינו את דבריו, סופרים ועיתונאים ייסרו אותו בשבט לשונם — והוא זכה בחינם בכל הפירסום שהוא ביקש. אחרי כמה זמן, כפי שהוא סיפר בסיפרו בשיחה זדונית, היו הדמוקרטים מחליטים שהם משרתים אותו בתגובותיהם, והיו מסתלים עליו שוב חרם של שתיקה. אז עשה היטלר מעשה עוד יותר מחריד, ושוב לא יכלו האנשים הטובים לשבת בשקט.

והי שיטה נאצית מובהקת. היא מבוססת על העובדה שהפאשיסט מוכן לאמר ולעשות דברים ששום אדם אחר אינו מסוגל להם. פשוט אין לו סייגים של הגינות, בושה או מוסר. עצם שבירתם של סייגים אלה היא חלק עיקרי של תורתו.

מה שראינו בשבועות האחרונים בארץ הוא דף מתוך הספר מ"ן קאמפף, כתוב בעברית. האנשים ההגונים בישראל הגיבו כמו האנשים ההגונים בגרמניה. האם לעולם לא נלמד?

כוונות טובות

צד אחר של פרשת כהנא:

היתה פנייה לוועדה-הבחירות המרכזית לשלול את זכותו להשתתף בבחירות.

הטענות היו סבירות מאוד. בפרשת אל'ארד קבעה ועדה-הבחירות (באישור בית-הדין העליון) שאין להניח לפרלמנט של המדינה, בית-הדין העליון או הממשלה, את הנסיון הגרמני וקבע שאין להניח לאויבי הדמוקרטיה לנצל את הדמוקרטיה כדי להרוס את הדמוקרטיה. כפי ששעו הנאצים ברפובליקה שנקראה על שם העיר ויימאר.

"הרב" כהנא מסית נגד ציבור שכל ישראלי שביעי משתייך אליו — הציבור הערבי. הוא מציע לגרש את הערבים מן הארץ, לשלול מהם זכויות-אזרח, להחיל עליהם חוקי-גזע פורנוגרפיים, וכו'. זה נוגד את יסודות הדמוקרטיה הישראלית. ועדה-הבחירות המרכזית נדרשה, על כן, לבטל את רשימתו.

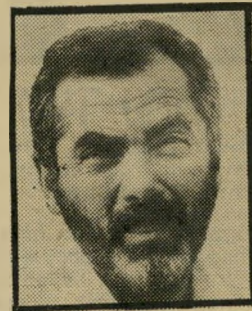
הייתי מציע לחשוב פעמיים על נושא זה. הדרך לגיהנום רצופה בכוונות טובות, ואין כוונות טובות יותר מאותן הנשמעות עתה נגד כנופיית-בריונים זו. ועדה-הבחירות המרכזית היא גוף המורכב כולו מי עסקני-מפלגות — מלבד ה"יו"ר, שהוא שופט. עסקני-מפלגות פועלים תמיד על פי אינטרסים מפלגתיים, ובמסגרת של דעות קדומות ואחרות של מפלגותיהם. אם נניח לגוף כזה להחליט מי יופיע בבחירות ומי לא — לאן נגיע?

זה התחיל באל'ארד. אני משוכנע שאיסור הופעתו של גוף זה לא יהווה רק פגיעה חמורה בדמוקרטיה, אלא גם מישגה. אחת הסיבות לתהליך הרדיקליזציה של הנוער הערבי בישראל, זגיליו מחתרות עתים לבקרים, היא אייכותלת לבטא בדרכים חוקיות את רגשותיהם הלאומיים.

אבל כל הפטרויטים התאחדו למען פסילתה של רשימת אל'ארד. עכשיו מוכנים כל הדמוקרטים ל" התאחד כדי לפסול את רשימת כהנא. האם זה יהיה סוף-פסקו? מחר יאסרו רשימה המציעה להיבחר "אירגון המרצחים המתקרא פיי-אליאו". מחרתיים יאסרו כל רשימה המוכנה להחזיר אפילו שעל אחד של אד-מת-מולדת משחורלת. וזה לא יהיה סוף-פסקו.

הדמוקרטיה צריכה לפי

תור בעיותיה במיסגרת החוק, והחוק צריך להיות תואם את צרכי הדמוקרטיה. בושה וחורפה היא שבמדינת היהודים אין חוק ברור ומרחיק-לכת לאיסור הסתה גיוענית, דחית ועדתית. אילו היה קיים חוק כזה, כהנא ושות' מועמדים על פיו לדון ונשלחים לעונשי-מאסר ארוכים. בית-הדין העליון צריך לשלול מהם את הזכות להשתתף בבחירות. הכל על פי קריטריונים ברורים בחוק כתוב, שגם אותו ישי לנסח בהחירות רבה מאוד, שאם ישמש תקדים לדיכוי חופש-הביטוי וחופש-ההמשגה. אולם לתת לאנשים כמו חיים קורפו ומשה שמיר להחליט מי זכאי להשתתף בבחירות ומי לא? אלהים ישמור! מוטב לבטול את רשימת-התועבה הזאת! ורק דרך אגב: הרפובליקה של ויימאר לא נפלה מפני שלא היו בה די חוקים לריסון הנאצים. היו בה חוקים די והותר, אולם חוקיה לא הופעלו נגד הנאצים. מפני שהשופטים והשופטים היו בעלי תודעה "לאומית" וראו בבריונים הנאצים אידיאליסטים בעלי כוונות טובות, המגוימים לפעמים בהכאת כמה יהודים. וזה קורה גם בישראל.

כהנא

ביכלל, העובדה שמישהו מצליח בעסקים — אם אכן הוא מצליח — אין לה משמעות רבה לגבי יכולתו המדינית. להצלחה כזאת יכולות להיות סיבות שונות. למרידור איש-העסקים היו עליות חדות מאוד וגם ירידות חדות מאוד. יש הסבורים כי סוד פעולתו טמון באופיו — אופי של מהמר מלידה. זה יכול להיות טוב. בתנאי שאינו נדרש להמר בחינה.

דברקותו של בגין במרידור, קודמו וסגנו בפיקוד האירגון-הצבאי-הלאומי, יפה בהחלט ומעורר-תכבוד. אפי' שר להעריך נאמנות אישית, תכונה שאפסה כימעט מן העולם. אך איני זוכר את מרידור כמפקד מבריק וכמנהיג מרשים. להיפך.

פרשתי מאצ"ל עם קבוצת-חברים, בימי הפילוג הגדול של יוני 1940. המפקד היה או דויד רוזאל, ומולו התייצב אברהם שטרן. כעבור כמה שבועות של מבוכה חזרנו לאצ"ל. אך בראשית 1941 חל בו פילוג שני. סניף תל-

אביב נשבר. פרשנו סופית. אך מכיוון שכל חברי היה, כמוני, אנשי-אצ"ל או פורשי-אצ"ל, הוספתי לעקוב אחרי המשך הדברים.

רוזאל נהרג בעיראק, ואת מקומו כמפקד האירגון תפס יעקוב מרידור. במשך שתי שנות כהונתו בתפקיד זה התפרק אצ"ל, וכימעט לא נשארה בו אבן על אבן. שררה דמוקרטיה גמורה. הפעילות היתה משותקת. גם הנות-רים עזבו והתרחקו בזה אחר זה. עד שבא מנחם בגין, שחולל תוך זמן קצר את הפלא.

בזה אחר זה חזרו רוב הפרשים. המוראל הרקיע שחקים. הקונספירציה חזרה לקדמותה. האירגון התחיל לתפקד שוב. ממש הרגשתי, אף ממרחק-מה, את כוחה של מנהיגות.

האירגון שפתח בפעולה ב-1944 היה אירגונו של בגין. יוקרתו של מרידור היתה בו אפסית.

איני כותב את הדברים כדי לפגוע באיש. הוא אדם טוב וסימפטי. אך לא הייתי רוצה שיווצר בארץ עוד מיתוס אחד, ויקום לנו אליל תורני חדש. האם לא די ברסיסי האלילים הקודמים?

SEIN KAMPF

אני חייב לכמה אנשים תשובה על טרונתיה חמורה שהיפנו כלפי: מדוע לא יצאתי חוצץ נגד תעלוליה-והוועה של "הרב" מאיר כהנא?

ובאמת, מדוע לא? הרי לא היתה דרך נוחה יותר להשגת פירסומת-חינם וזפופלאריות מאשר לשגר מיכתבני-מחאה לפלוגי ולאמוני, לתבוע את העמדת האיש לדיון, לפנות ליועץ המישפטי, לכנס את ועדה-הבחירות המרכזית כדי לשלול ממנו את הזכות להתייצב בבחירות. כך עשו כל האנשים ההגונים: שלומית אלוגי, אמנון רובינשטיין, יוסי שריר. מדוע לא אני? האם אני יכול לעבור בשתיקה על מודעות הקוראות להנהיג בישראל את חוקי-גיריברג, לגרש את הערבים, לכלוא את המחללים את כבוד בנות-ישראל, ומה עוד? האם שכחתי כי כהנא ומרעיו השליכו את ראשו הכרות והשותת-דם של גמל מיסכן בפתח מישרדי?

לא, לא שכחתי. אבל לא הגבתי על תעלולי כהנא. וגם שיכנעתי את חברי שלא להגיב.

אסביר מדוע. "הרב" הוא פאשיסט. לא במרכאות כפולות, לא במר"כאות יחידות, לא במרכאות ביכלל. סתם פאשיסט פשוט. וכדי לדעת איך לטפל בפאשיסטים, צריכים להבין איך פועלים הם עצמם.

הפאשיזם הוא, בין השאר, טכניקה מסוימת. בנעורי הקדתי כמה שנים לחקירתה, ואף כתבתי על כך ספר (צלל הקסם).

אחד המקורות המאלפים ביותר הוא סיפרו של אדולף היטלר עצמו, מ"ן קאמפף ("מאבקי"). שם הוא מתאר בגילוי-לב מדהים את שיטתו.

מזה זמן רב לא הצליח אורח זר בישראל לשמח את ליבי כמו נבחרת-הציבור האמריקאי, קונגרסמן ז'ק קמפ. הוא ממש נהדר. הוא מסורק והפליא, כל שורה מונחת בדיוק במקומה הנכון. כאילו הולך אחריו ספר בכל אשר יפנה, ומתקן את תיסרוקות כל כמה דקות תוך כדי הליכה. הוא מדבר בביטחון עצמי עילאי. פיו מפיך שטיית כמורגליות.

כאשר רואיין בפעם הראשונה בטלוויזיה הישראלית, היפנה את הזרקור של חוכמתו של עבר משרת-הטילים ב-

לבנון. הוא הצדיק, כמובן, את מעשיה של ממשלת ישראל ותקף את ממשלת ארצו. הוא אמר שמנחם בגין צודק לגמרי. הטילים בלבנון מסכנים את ישראל כשם שהטילים הסובייטיים בקובה סיכנו את ארצות-הברית. ישראל ראשית לך-אוג לסילוקם, כשם שאר-צות-הברית הביאה לסילוק הטילים מקובה.

ואו, בלהט הוויכוח, הפי ליט את הפסוק: "מובן מי אליו שישאל אינה יכולה לסבול טילים בסוריה!"

במשך שניה אחת של תדהמה סברתי שהיתה זאת פליטת-פה. אך כעבור כמה שניות נוספות תפסתי שהאיש אינו יודע על מה הוא מדבר. הוא פשוט לא הבדיל בין לבנון וסוריה, כשם שלא הבחין בין טילי-ג"מ המוצבים בביקעת-הלבנון, ובין טילים בולטיסטיים, שיכלו לשאת ראשי-נפץ גרעיניים, שהוצבו בקובה, ושסיכנו את ערי ארצות-הברית.

שמחתי, שמחתי שמתחילתאמת, מדוע? משום שהאיש גולל אבן מליבי, כי הנה עמד לפני (על המירקע) פולי-טיקאי אמריקאי, חבר הקונגרס של המדינה החשובה ביותר בעולם, מסורק והפליא, מדבר בביטחון עצמי עילאי, ואינו יודע על מה הוא שח. ממש בור גמור. בדיוק כמו חברה-הכנסת המצויה.

אם כן, הכנסת שלנו אינה נופלת מן הנורמה העול-מית! חברה-הכנסת התשיעית (שלא לדבר על הכנסת העשירית, לא עליו!) אינם נופלים מעמיתיהם האמרי-קאיים. קמפ אינו מבחין בין סוריה ללבנון ובין טיל לטיל, כשם שה"כ המצוי אינו מבדיל בין ניקאראגואה והונדורס, ובין בושמן והוטנטוט.

איוו נחמה!

נותרה השאלה מדוע הוומן האיש ארצה, לחוות את דעתו המלומדת על עניינינו בטלוויזיה הישראלית. התער-לומה הזאת נפתרה חישימהר: אחרי שרואיין פעמיים ארוכות בטלוויזיה הוצג כיו"ר של ועדה חשובה מאוד, וגם כידור האיש האינטימי של הנשיא רגן, הוא הופיע בתשדיר-הבחירות של הליכוד, כשהוא מהלל ומקלע ומשבח את המדיניות הכלכלית של יורם ארדור.

עכשיו אני מחכה לכך שרוגלד רגן יזמין את דויד לוי לארצות-הברית כדי לשבח את המדיניות החדשה של ממשלת ארצות-הברית כלפי הסטאנפלאציה.

מרידור, גאון הדור

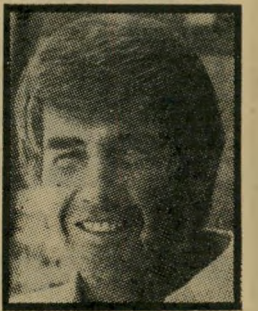
לפני שאותו קונגרסמן מסורק עבר את המבחן הגיאוי פוליטי שלו על המירקע הישראלי, עמד שם יעקוב מרידור במיבחן דומה.

מזה כמה שנים שומע הדור הישראלי הצעיר על האיש המופלא הזה, מרידור הכליכול, הגאון הפינאנסי, המצביא הדגול, המדינאי החובק-עולם. הוא בנה אימפריה ימית, נבבוא היום, כאשר יגיע מנחם בגין עד 120, ייקרא מרידור לנהל את האימפריה העברית.

הנה התראיין האיש ב-פעם הראשונה על עניינים מדיניים מול פני המצלמה (זה היה בתוכנית מוקד על המשבר בלבנון) ובמשך כמה רגעים התגנב לליבנו החשד הסתום שיעקוב מרי-דור אממין בלב שלם שהשעיסם הם חברי אחת הכתות הנוצריות הרבות באותה ארץ אומללה.

אין בכך כל רע. מדוע צריך מנהל חברה מיסחרית לדעת את רזי האיטלאם ואת ההיסטוריה של הפילוג בין הסונים ואנשיה-שיעה? מרידור נולד בפולין (באותה שנה כמו מנחם בגין) ובא ארצה בגיל 19. יש להניח כי גורלו של עלי, חתנו של הנביא, לא עניין אותו במיוחד.

בסדר. אין טענות. אבל לא הייתי רוצה להפקיד בידי אדם בעל מינבלות כאלה את ההנהגה המדינית. כי ראש-ממשלה, הרוצה לנווט את המדיניות הישראלית בביצה הבינעדתית הלבנונית, צריך שיהיה לו מושג על מארונים ודרוויים, שיעים וסונים, עלאוויים ולאטיניים. והוא הדין לגבי הרבה נושאים אחרים.

קמפ

מרידור (1951)